

Supèrbia

Però s'assossega pensant que, pobre infeliç, no entén la importància de les coses

Foto: *the apocalypse according...*

L'Alfons s'ajusta la corbata. Sap que el dret administratiu és una matèria feixuga, poc temptadora i enrevessada, però està decidit a esforçar-se perquè el venedor d'electrodomèstics, sancionat amb una multa de trànsit, l'entengui. S'aclearix el coll i empassa saliva. Li reconeix el primer símptoma d'avorriment en la manera com s'entreté a netejar-se les ulleres esquitxades d'aigua. Tot i així, continua amb l'explicació sobre la figura de la caducitat en el procediment administratiu i com n'és d'útil conèixer els còmputs dels terminis en l'àmbit dels expedients sancionadors.

El Xavi no gosa recolzar el cos al respall de la cadira d'oficina que té l'advocat al despatx. Va xop de cap a peus i un fil d'aigua li regalima columna avall. El seu amfitrió no li ha ofert ni un cafè calent, i ell nota el fred escolant-se endins dels ossos. L'advocat li parla de la caducitat i ell pensa en els iogurts de la nevera de casa. Pensa en l'Emma, asseguda al sofà i mirant per la finestra aquesta pluja desbocada que avui ha inundat la ciutat, i en el seu somriure burleta quan li expliqui la teoria que els paraigües són un invent només per a covards. En la tretzena pregunta d'aquest matí de la petita: per què les butaques de tots els cinemes són vermelles.

L'Alfons es neguiteja quan veu que l'home assegut davant seu té la boca semioberta i la mirada perduda en un dels múltiples diplomes emmarcats que carreguen la paret del despatx. Absent de tot, d'ell. Però s'assossega pensant que, pobre infeliç, no entén la importància de les coses, que no té res al cap, que està buit. Que mai podrà penjar cap títol a cap paret de cap despatx. Que és

una escopinada sobre un terra mullat.